

Намѣтнаѣ си коожуха, кой-то бѣ закрѣпенъ, нѣ чистъ и излѣзе съ пары-ты въ пазухѣ. Упѣти ся право въ онѣѣ кѣщѣ, отдѣ-то му бѣхѣ донесли стола за да го стягне. По пѣть-тѣ си мыслилъ: да ли не сѣ тѣя пары на оногова, чѣй-то е столъ-тѣ? това трѣбува да ся издыри. Така замысленъ дошълъ до врата-та и потропалъ. Кой е? — Столаръ-тѣ ся обадилъ, врата-та ся отворили и той влѣзълъ въ едниѣ стаѣ, дѣ-то сѣдѣли двѣ жены: една-та болна въ лѣгло, а друга-та, пѣ-млада-та шила и едва казала на столара: добрѣ дошълъ. Столаръ-тѣ подкачилъ да приказва за стола, за усилны-ты години, что настанѣли вртѣлъ си очи-ты и видѣлъ, че това сѣ сиромаси хора. Подиръ малко казалъ: днесъ за днесъ тяжко е да ся искара чловѣкъ хлѣба; кой-то има парицы той гы крѣе. И така той испытвалъ да види, чѣи ли сѣ онѣя пары, что намѣрилъ.

Млада-та отговорила: право казвате и въздѣхнѣла. Майка ми е болна, азъ работѣ, и работѣ по цѣлъ день, нѣ тая игла не изшива колко-то трѣбува за двама ни за да ся прѣхранимъ, а повече ся не може. Слѣдъ тѣя думы видѣло ѣ ся на образа, че ся нажялила и зачервила.

Столаръ-тѣ тяглилъ и мѣрилъ всякѣ думѣ, всяко мрѣданѣ. Дѣвойка-та прибавила: па не бы было толкова злѣ, да бѣхмы научены на такѣвѣ работѣ; нѣ, Боже мой! ные все си мысляхмы, че имамы доста за да ся поминемъ. Баща ни хыляды пѣти ни повтори, че нѣма да останемъ оскудни. . . . Между това той ся поминѣ, Богъ да го прости, и ные слѣдъ малко дотрѣбува да продаваме и залагамы за да ся прѣхранимъ.

На тѣя думы столаръ-тѣ рече: Е! зачто да ви